

1.

Het was warm in de kamer van Alex. De zon scheen tussen de gordijnen naar binnen. Buiten waren de vogels druk aan het zingen.

Alex keek op de klok: twee minuten voor acht. Eigenlijk veel te vroeg om op te staan voor een zaterdag, helemaal de eerste zaterdag van de zomervakantie, maar hij hoorde dat zijn ouders ook al wakker waren. Wat raar was,

want meestal slapen ook zij uit in het weekend.

Alex hoorde dat zijn ouders beneden druk met elkaar aan het praten waren. Wat zou er aan de hand zijn?

Alex sloeg zijn dekbed opzij en stapte uit bed. Hij liep de trap af naar beneden, maar voor de deur naar de woonkamer stond hij stil. Hij legde zijn oor tegen het hout van de deur. Hij kon niet goed horen wat zijn ouders met elkaar bespraken. Af en toe ving hij een paar woorden op.

'dacht dat hij maar wat blufte!...'

'...dit is toch bizar!...'

'...altijd al een rare professor geweest...'

'...waarschijnlijk verzint hij maar wat...'

'...is waar! Kijk dan... foto... als twee druppels water...'

'...Alex weet niet wat hij meemaakt als hij dit hoort!'

Toen Alex zijn naam hoorde, opende hij de deur van de woonkamer.

‘Als ik wát hoor? Waar hebben jullie het over?’

Alex’ moeder maakte een klein sprongetje van schrik. Alex’ vader deed snel zijn hand achter zijn rug. De hand waarin hij een foto vasthield. Dat zag Alex heus wel.

‘Stond je al lang te luisteren?’ vroeg zijn moeder.

‘We hebben je helemaal niet van de trap horen komen,’ zei zijn vader.

‘Jullie waren ook zo hard aan het praten,’ zei Alex terwijl hij een croissantje van tafel pakte en in zijn mond stopte.

‘Mwaar wwaaar hawdden
lullie het nou owver?’

Alex’ moeder wees naar de eettafel. ‘Ga anders even zitten.’ Ze keek naar Alex’ vader en weer terug. ‘We moeten je iets vertellen. Iets heel gek.’

2.

Alex ging op zijn stoel zitten en kauwde aandachtig op zijn croissantje. Ook zijn vader en moeder gingen zitten. Zijn vader veegde wat kruimels van het tafellaken. Zijn moeder schoof haar stoel een stukje naar voren. En weer een stukje naar achter. Alex slikte zijn laatste hap door.

‘Nou, komt er nog wat van?’ vroeg hij. ‘Jullie hebben me behoorlijk nieuwsgierig gemaakt!’

Zijn vader en moeder keken elkaar nog een keertje aan, en toen begon zijn moeder met praten.

‘Je weet dat je vader en ik uitvinders zijn,’ zei ze. Alex knikte. ‘En je weet ook dat we veel uitvinders en professoren als vrienden hebben.’ Alex knikte weer. Er kwamen regelmatig vrienden van zijn ouders langs. De een nog gekker

dan de ander. Tenminste, dat vond Alex. Maar volgens zijn ouders waren deze mensen briljant!

‘Er is alleen één vriend die je nog nooit hebt ontmoet,’ zei zijn vader. ‘Wijzelf hebben hem ook al een tijdje niet gezien. We zijn elkaar, zoals dat soms gaat, een beetje uit het oog verloren.’

Alex knikte en pakte nog een croissantje. ‘En wat heeft dat met die foto te maken?’ Alex wees naar de foto die naast zijn vader op tafel lag. Op zijn kop, zodat Alex nog steeds niet kon zien wat erop stond.

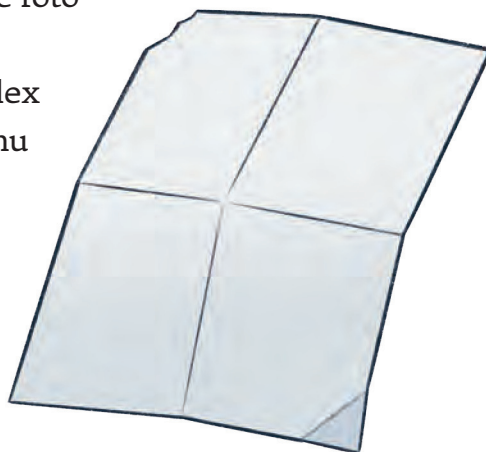
‘Dat... ehh... hierop... ehh...’ Alex’ vader gleed zenuwachtig met zijn vingers over de achterkant van de foto.

‘We... ehh... jij...’ stamelde zijn moeder.

Alex had zijn ouders nog nooit zo zenuwachtig gezien. Wat zouden ze te vertellen hebben? En wat zou er op de foto staan?

‘Zeg het nou maar,’ zei Alex ongeduldig. ‘Jullie kunnen nu toch niet meer terug.’

Zijn vader en moeder keken elkaar kort aan. Alex’ vader knikte naar

zijn moeder, alsof hij wilde zeggen: doe jij het maar.

Alex' moeder schraapte haar keel en begon toen met praten.